

Hermed sluttede Forhandlingen.

Indstilling af Udvalgets Flertal
vedtoges med 66 Stemmer mod 43.

Indstillingen af Udvalgets Mindretal betragtedes herefter som bortfaldet.

Lovforslaget som Helhed sattes derefter til Forhandling.

Ordføreren (A. C. Mortensen): Det ærede Medlem Hr. Krag indledede sin Tale her i Dag med en meget skarp Paatale af Udtalelserne om Overenskomsten mellem Regeringen og Venstres Førere.

Det ærede Medlem sagde, at hvis man talte om en bindende Overenskomst, saa maatte han stemple dette som bevidst Usandhed eller noget i den Retning. Det forekommer mig, at det ærede Medlem kunde have skaar os for de stærke Ord, thi alle er jo enige om, at Venstres Førere og Ministeren var blevet enige om et Forslag, men der er saa sikkert ingen, der har sagt, at dette Forslag var bindende — jeg har i hvert Fald ikke sagt det. Kendsgerningerne viser desværre i alt for høj Grad, at det ikke var bindende, saa det er der ingen Grund til at tale om, og det har jeg ikke sagt noget om. I øvrigt glæder det mig at høre, at det ærede Medlem var villig til at forhandle om en anden Affattelse af Landstingsflertallets Forslags § 1 og det urimelige Arbejde, man herved paabyrder Kreditforeningerne. Jeg haaber, det skal lykkes, inden Forslaget forlader Rigsdagen, at naa et Resultat her.

Der er en Mængde andre Paragraffer, hvor der er Uenighed, men hvor jeg vilde tro, det heller ikke skulde være vanskeligt at naa til Enighed. Men der er jo desværre et Kardinalpunkt, og det skal jeg derfor holde mig til nu. Det er Spørgsmaalet om Begrænsningen af Ud- og Indlaansrenten i Banker og Sparekasser.

Her maa jeg i allerhøjeste Grad beklage Venstres Stilling. Der gives af Venstre forskellige Motiveringer af, at man ikke længer vil være med til Rentesænkningspolitikken. Ja, lad mig allerførst indskyde, at naturligvis har det ærede Medlem Hr. Christmas Møller Ret, naar han siger, at med den Affattelse, Venstre og Konservative havde givet denne Paragraf i Landstinget, er det en fastslaaet Kendsgerning, at Rentesænkningssloven falder bort den 15. Juli, hvis ikke der indtræffer ganske særlige Ting i vort Samfund. Efter det

Forslag, vi stiller om, at Rentesænkningssloven skulde gælde til December Termin, var det derimod en Forudsætning, at hvis der ikke sker Forbedringer i Samfundets Økonomi, skulde denne Lov yderligere forlænges.

I øvrigt har Venstre som Motivering for det første det, at det er Synd for de smaa Sparere, at de skal have en saa lille Rente. Og naturligvis, har en Mand 1 000 Kr. i Sparekassen, saa vil han hellere have 45 Kr. i Rente af dem end 35; men for de smaa Sparere er Hovedsagen jo, at der er Erhvervs- og Arbejdsmuligheder i Samfundet, og jo højere den Rente er, Erhvervene skal betale for den Kapital, de skal bruge, jo svagere bliver Erhvervs- og Fortjenestemulighederne, men jo lavere Renten er, des bedre Erhvervs- og Arbejdsmuligheder bliver der. Det har da ogsaa vist sig, at siden Renteloven vedtoges og traadte i Kraft den 1. Maj 1933, er Erhvervs- og Arbejdsmulighederne stadig blevet bedre herhjemme; medens de var forfærdelige i 1932—33, er de senere blevet bedre, og en stærkt medvirkende Aarsag hertil har Rentesænkningssloven været.

For det andet taler man om, at Pengene trækkes ud af Banker og Sparekasser. Jeg paaviste forleden ved Hjælp af statistisk Materiale, at i de to Aar, der er gaaet, siden vi gennemførte Rentesænkningssloven, er Indskuddene baade i Banker og Sparekasser steget, endda en Del, men selv om der saa skulde være enkelte Pengeinstitutter, hvor der foregik noget Udtræk, saa de kom til at mangle likvid Kapital, saa har Lovgivningsmagten jo draget Omsorg for, at saadanne Institutioner kan faa den nødvendige Kapital, uden at det derfor er nødvendigt for dem at opsigte givne Laan eller at standse deres normale Udlaansvirksomhed. Heller ikke af den Grund var det derfor nødvendigt at ophæve Rentesænkningssloven.

Endelig hedder det, at Forudsætningen for Rentesænkningen var Konverteringen, og den har Indenrigsministeren forkludret, saa den blev ikke til noget. Ja, det er den Tale, der lyder til Stadighed; den lød ogsaa fra det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Dag. Jeg ønsker derfor paa ny at opriske, hvad der er foregaaet med hele dette Konverteringsspørgsmaal. Jeg ønsker at minde om, at i Efteraaret 1933 forelagde Ministeriet et Forslag, hvorefter der skulde lægges en ekstra Skat paa 10 pCt. paa Indtægten af alle højtforrentede Obligationer, men ikke paa Obligationer med en Rente af 4 pCt. eller derunder. Det blev afvist, pure afvist, baade af det ærede Medlem Hr. Krag og af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller.